

HÓGONDOK

A tanci világosan megmondta. A mi osztályunkban nincs mit keresen a hó! Mert hol az Atti nagymamája hívja fel délután, hogy „A kis unokámnak már megint átázott a nagyszünetben a vastag nadrágja is, pedig három óráig voltak a tegnapi!”, hol a Vivi anyukája csörög rá, hogy „Helló, tanci, azért lécci, szólj a szolgálatos tanárnak, ha kérhetem, hogy picikét figyeljen oda, mert Vivikét a tegnapi is megmosdatták, pedig már hétfőn is köhécselt!” Nem, a tanci teljesen ki akarja zárni a hóproblémát. Ő nem hókapitány, ő nem hórendőr! Ő csak egy tanci.

Amikor ezeket mondta, akkora nagy csend lett az osztályban, hogy még Huni se pisszent, pedig neki mindig van valami plusz mondani-valója. Tény, ami tény. Mosdatni csak akkor érdemes, ha a hó friss.

Aztán meg azokat a hógombócokat se kellett volna bedugni az Atti zsebébe.

Már az első hónál is szó volt erről. Hogy szépen játszunk. Hogy nem veszélyeztetjük

egymás testi épségét. Hogy nem lesz újra hógond. Mint ahogy harmadikban, a tavaly. Mert most már igazán nagyok vagyunk. Negyedikesek vagyunk. Igazán összeszedhettük volna magunkat, hogy ne így legyen vége. Erre mi? Levadultunk. Már megint.

Így mondta a tanci. És kint egyre sötétebb lett, bent pedig egy mukk se. Totál fagyás. Aztán szerencsére kicsengettek. Mindenki felállt, öltözködött, indultunk az udvarra, nagyszünetre. Némán és fegyelmezetten. Éppen elég lassan, és éppen elég rosszkedvűen. Csak Vivi volt fürge és Peti, mint mindig. Úgy látszik, rajtuk még most se fog a szép szó.

A tanci se látta, hogy a lány egy cetlit csúsztatott a Peti padján lévő tolltartóba, amikor kifelé ment a pad mellett. A cetlin ez állt:

„Ezek a felnőttek! Annyira félnek! Pedig holnapra minden elolvad. Csak az emlék nem olvad el!”

SIMON ESZTER NÓRA rajza

TÉLI TÁNCOK

Szikrázik a dér.
Sok apró csillagszóró:
erre járt a tél.

Meleg szobádnak
ablakából lesed a
szálló pelyheket.

Asztalhoz ültet,
ünnepi abrosza ó-
ezüst, törtfehér.

Nem zenél, csak a
szél, nem dúdol, csak a tél.
Ringató fehér.

Koppan a földön
fagyos lépte a télnek:
pentaton ének.

MAJD ELMEGYÜNK A FÉNYBAZÁRBA

Dobozfalva arra ébredt, hogy vastag hótakaró borítja a konyhókat. Ilyenkor a legszebb a környezet. Olyan, mintha egy jószágos apa dunyhát igazítana a gyerekre. Nem látszik a keszekusza dobozokból és más hulladékból eszcabált konyhók rendetlen sora. Most Dobozfalván is mindenki látja, hogy tényleg eljön a tél.

Ori elindult a friss havon. Nem hagyott nyomot maga után, a szél eltakarította a bakancsa nyomát. Nem tudta, merre tart, így aztán hirtelen megérkezett a Fénybazárhoz. Nehéz lett volna máshová érkezni. Dobozfalva a folyóparton feküdt, másik felől a bekerített vasút húzódott. Sok lehetősége nem volt Orinak. Ha már ott volt, megkérdezte, van-e szükség segítségre.

Régóta járt a Fénybazárba. Nem azért, hogy báméskodjon és gyűjtögessen, arra nem volt pénze. Azért ment, hogy segítsen. Persze, fizetségért. Időnként kapott ezt-azt, de éppen, amikor a legnagyobb szüksége lett volna rá, nem kapott semmit. Igaz, hogy amikor valami nem stimmel, csak annyit kellett mondani: Majd elmegyünk a Fénybazárba! – és már a gondolattól is jobb kedvre derült mindenki.

Orinak szerencsés napja volt: a bazárban egy ügyetlen vásárló egész polcnyi üvegcsuprot a földre borított. Nagy szerencse, hogy mindenki ép bőrrel megúszta. De a kis csészek miszlikbe törtek. Még nagyobb szerencse, hogy ezt föl kellett söpörni, és még annál is nagyobb, hogy a feladatot épp Orira osztották. Ori majdnem annyi lyukas garast kapott a söprésért, ahány miszlikbe a csészek törtek. Ha a garasokat félreteszi és meggyűjti, akkor

beszerezheti a kis fát, amit Dobozfalva egyik legapróbb dobozába hazavihet.

– Gyere holnap is, látom, jól nyomod! Lennie még egy kis meló lenn a raktárban – szólt oda Orinak foghegyről Max, a tulaj, mielőtt lehúzta a reteszt.

– Önkéntes munka?

– Nem, ma nem. Kapsz érte kétszáz lyukas garast.

Másnap hajnalban ötkor ott volt Ori. Max beengedte a raktárba. Ori pedig nekilátott, kiszedte a papírhulladék közül a flakonokat, szétlapította a kartondobozokat, egymásba tette a cserépedényeket, sorba rakta a becsomagolt játékokat. Már ott tartott, hogy fölsepriri a raktár padlóját, amikor nagy robajjal felborult egy rakás egymásra pakolt kartondoboz.

– Még egy hét munka – dűnnyögte a dobozokra sandítva Max.

Ori elszomorodott, amikor eszébe jutott, hogy Dobozfalván hányan mondták neki: Majd elmegyünk a Fénybazárba! Talán arra gondoltak, hogy Ori garasaiból majd nekik is futja kis csecsebecsére a bazárból. Sebaj, van még idő karácsonyig! A bazár dalnokai alig három napja kezdtek karácsonyi dalokat zengedezni.

Jöttek a hideg esők, a szélfúttá napsütések, a jeges-fagyos reggelek. Ori kitartóan járt a bazárba. Százával gyűltek a lyukas garasok, de még mindig nem volt elég. A bazár dalnokai már tizenhárom napja karácsonyi dalokat

Mintha csak varázslat lenne,
mintha ablakszárny rebbenne,
kinyílik a szobaablak,
és a vidám csengőhangnak

válaszol egy messzi harang,
havas úton angyal halad,
lassan lépdél, mezítlábal,
aztán máris ott fönnszárnyal.

Nézd csak, suhan könnyedén,
megáll az ég peremén,
tollázkodik, s újra röpdül
világ fölött körös-körül.

Ünnepet hoz, igazit,
mit szívedhez igazít.

HATHÁZI REBEKA rajza

BERTÓTI JOHANNA

ÜNNEP VAN...

a városunk csilivili boltjaiban,
szaloncukor fehér papírrajtjaiban,
hóhullásban, hógolyóban, nagy sétában,
karácsonyfás, angyalszárnyas szalvétában,

a jászolban, a tömegben,
a távolban, a közelben,
a családban, a díszekben,
a kalácsban, a rímekben,

a csendben, a suttogásban,
az önefelelt dalolásban,
édesanyám szemében,
angyalnak szánt levélben,

gyertyafényben, ölelésben,
hintaszékben, nevetésben,
a szavakban, tárgyokban,
beteljesült vágyakban.

**A Rendelés menüpont alatt,
a szerkesztőség címén
vagy helyi terjesztőinknél
megrendelhető!**

